

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3102/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Милица Псутка, адвокат из ..., против туженог Предузећа за професионалну рехабилитацију и запошљавање особа са инвалидитетом „Гоша Солко“ д.о.о. из Смедеревске Паланке, чији је пуномоћник Срђан Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2758/16 од 27.01.2017. године, у седници већа одржаној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2758/16 од 27.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1 113/14 од 17.05.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади штету по основу мање обрачунате бруто зараде, у периоду од 01.12.2001. до 01.05.2004. године, у износима и са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Смедерево уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.12.2001. до 01.05.2004. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе наведеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 136.685,00 динара у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2758/16 од 27.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући на потребу уједначавања судске праксе.

Решењем Р4 14/18 од 09.03.2018. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу члана 395. Закона о парничном поступку.

Према члану 395. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04...111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

Из ове одредбе произлази да Врховни касациони суд одлучује о изузетној ревизији само под условом да такво одлучивање предложи апелациони суд након оцене допуштености ове ревизије из неког од наведених разлога. У конкретном случају, надлежни апелациони суд, није предложио одлучивање о ревизији туженог, због чега ревизија није дозвољена у смислу члана 395. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 24.01.2005. године. Вредност предмета спора која је означена у тужби износи 119.246,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић